

Anka Kuşunun Yeni Yuvası

Yavuz DEMİRKIRAN

Anka Kuşunun Yeni Yuvası

Yavuz DEMİRKİRAN

Alevkanat, uçları altın rengi parlayan kehribar ve kıvı tüylü genç bir anka kuşuydu. Bakır renkli gözleri, ailesinin uçurumunun ötesindeki koca dünyaya bakarken pırıl pırıl parlıyordu. 'Artık kendi yuvamı kurma zamanı,' dedi. Anne babası ona sımsıkı sarıldı. 'Cesurca uç, küçük alev,' diye fısıldadılar. Böylece Alevkanat parıldayan kuyruk tüylerini açtı ve aydınlık sabah göğüne süzüldü.

Alevkanat karlı zirveleri olan yüksek dağların üzerinden uçtu. Rüzgâr uluyor ve onu oradan oraya itiyordu. Kayalık bir çıkıntıya konmaya çalıştı, ama rüzgâr çok güçlüydü. 'Burada bir yuva uçup gider,' diye düşündü. Kanatlarını var gücüyle çırpıp uçmaya devam etti, kendine yuva diyebileceği daha sakın bir yer aradı.

Sonra Alevkanat sık ve yemyeşil bir ormana geldi. Ağaçlar cıvıldaşan hayvanlarla doluydu. Gür kuyruklu kızıl bir sincap bir delikten fırladı. 'Merhaba! Ben Rosie,' dedi. 'Yuva yeri mi arıyorsun? Bu orman çok kalabalık. Her dal tutulmuş!' Alevkanat iç çekti. Kendine ait sessiz bir yer istiyordu.

Alevkanat uçmaya devam etti ve çağıldayan bir nehri olan derin bir vadiye ulaştı. Güçlü dalları olan büyük bir meşe ağacı buldu. Ama yakından bakınca dalların ince ve kuru olduğunu gördü. 'Bunlar yuvamı taşımaz,' dedi. Başka bir ağaç denedi, ama o da aynıydı. 'Burada iyi dal yok,' diye düşündü. Daha iyi bir yere ihtiyacı vardı.

Alevkanat uçmaya devam etti, sıcak tüyleri usulca parlıyordu. Geniş bir çayırı geçti ve eski, unutulmuş bir meyve bahçesi gördü. Ağaçlar budaklı ve çıplaktı, dallarında kırağı parlıyordu. 'Burada kimse yaşamıyor,' dedi. Ama sessiz bahçenin bir yanı huzurlu hissettiriyordu. Alçak bir dala kondu ve tuhaf, yumuşak bir çekim hissetti.

Hasır şapkalı ve yosun yeşili önlüklü yaşlı bir kadın bahçe kapısında duruyordu. Gümüş rengi topuzu ve kırış kırış, sevecen gözleri vardı. 'Merhaba, küçük anka kuşu,' dedi. 'Bu bahçeyle ben ilgilenirdim, ama kırağı geldi ve ben gittim. Şimdi kurtarılabilir mi diye görmeye döndüm.' Alevkanat başını yana eğdi. 'Kırağı mı?' diye sordu.

Yaşlı bahçıvan gülümsedi. 'Evet, kırağı her kış ağaçları ısıtır. Hayatta kalmak için sıcaklığa ihtiyaçları var.' Alevkanat kendi parlayan tüylerine baktı. Hafif, yumuşak bir sıcaklık yayıyorlardı. 'Belki yardım edebilirim,' dedi. Ağaçlara biraz daha yaklaştı ve altındaki kırağı erimeye başladı. Bahçıvanın gözleri umutla açıldı.

Alevkanat gün boyu ağaçtan ağaca uçtu, tüyleriyle dallarını ısıttı. Kırağı eridi ve ağaçlar sanki rahatlamış gibi iç çekti. 'Sende bir armağan var,' dedi bahçıvan. 'Sıcaklığın bu bahçeyi koruyabilir.' Alevkanat gurur duydu. Fark yaratabileceği bir yer bulmuştu ve burası ona yuva gibi hissettiriyordu.

O akşam sincap Rosie bahçeye koşarak geldi. 'Parlamayı takip ettim!' dedi. 'Burası çok güzel ve sessiz.' Alevkanat ona ağaçları ve bahçıvanın küçük kulübesini gösterdi. 'Yuvamı burada kuracağım,' dedi. Rosie minik patilerini çıırttı. 'O zaman sık sık ziyarete gelirim,' diye söz verdi. Bahçe yeniden canlanmış gibiydi.

Alevkanat geniş dalları olan güçlü bir elma ağacı seçti. İnce dallar ve yumuşak yosun toplayıp onları sıcacık bir yuvaya ördü. Bahçıvan sıcak bir saman battaniyesi getirdi. 'Daha yumuşak olsun diye,' dedi. Rosie birkaç kuru yaprak ekledi. 'Bir yuvaya biraz orman büyüsü gerekir,' diye kıkırdadı. Alevkanat'ın kalbi mutlulukla doldu.

Kış yaklaşırken Alevkanat her gece yeni yuvasında tünedi, sıcak tüyleri parlıyordu. Kırığı bahçeden uzak durdu. Ağaçlar güçlendi ve dallarda küçük yeşil tomurcuklar belirdi. 'Onları kurtardın,' dedi bahçıvan. 'Hayır,' dedi Alevkanat. 'Onları birlikte kurtardık.' Bahçe artık terk edilmiş değildi. Yaşam ve dostlukla doluydu.

Bir sabah Alevkanat tatlı bir sürprizle uyandı. Bahçe tamamen çiçek açmıştı! Her ağacı pembe ve beyaz çiçekler kaplamıştı, arılar mutlulukla vızıldıyordu. Rosie bir dal boyunca dans etti. 'Çok güzel!' diye sevindi. Bahçıvan mutluluk gözyaşını sildi. 'Bunu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim,' dedi. Alevkanat'ın sıcak parıltısı bahçeye yeniden can vermişti.

Alevkanat, yeniden başlamanın beklenmedik sevinçlere yol açabileceğini öğrendi. Ailesinin uçurumundan ayrılmış, birçok yer aramış ve sıcaklığına ihtiyaç duyulan bir yuva bulmuştu. Bahçe ona güvenli bir yuva verdi, o da ağaçlara hafif sıcaklığını verdi. Birlikte büyüdüler ve geliştiler. Ve Alevkanat, yuvanın sadece bir yer olmadığını anladı—yuva, yol boyunca edindiğin dostlardır.

Rosie yakındaki sıcak bir oyuğa taşındı ve üç arkadaş günlerini bahçeyle ilgilenerek geçirdi. Alevkanat, Rosie'ye kırağılı dalları nasıl ısıtacağını öğretti. Bahçıvan elmalı turta pişirdi ve tatlı koku ağaçların arasında yayıldı. Geceleri Alevkanat'ın tüyleri küçük bir güneş gibi parlıyor, herkesi sıcak ve güvende tutuyordu.

Alevkanat sık sık ailesini düşünür ve ziyarete uçardı. Onlara bahçeyi ve yeni arkadaşlarını anlattı. 'Kendi yuvamı buldum,' dedi, 've içi sıcaklık ve sevgiyle dolu.' Anne babası gurur duydu. Küçük alevlerinin dünyadaki yerini bulduğunu biliyorlardı ve bu onları mutlu ediyordu.

Ve böylece anka kuşunun yeni yuvası bir umut simgesi oldu. Eski bahçe her ilkbaharda çiçek açtı ve yolcular ağaçları kurtaran parlayan kuşu görmek için uzaklardan geldi. Alevkanat, cesaretin ve iyiliğin yalnız bir yeri yuvaya dönüştürebileceğini öğrendi. Yeniden başlamıştı ve bu ona hayal ettiğinden fazlasını getirmişti.